

SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji senat)
z dne 13. januarja 2005*

V zadevi T-184/04,

Sulvida Companhia de alienação de terrenos, L^{da}, s sedežem v Lagoi
(Portugalska), ki jo zastopa Dr. N. Buchbinder, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti,

tožena stranka,

katere predmet je predlog, naj se Komisiji naloži predložitev predloga direktive o čezmejnem prenosu statutarnega sedeža kapitalskih in osebnih družb,

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, J. Azizi, sodnik, in E. Cremona, sodnica,

sodni tajnik: H. Jung,

sprejema naslednji

Sklep

Postopek

- ¹ Tožeča stranka je pri sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 26. maja 2004 vložila proti Komisiji tožbo zaradi nedelovanja na podlagi člena 232 ES. Tožeča stranka predlaga, naj Sodišče prve stopnje ugotovi, da mora Komisija sprejeti za države članice predpis, ki dovoljuje in omogoča čezmejni prenos statutarnega sedeža kapitalskih in osebnih družb, pri čemer pravni redi držav članic takšnega prenosa ne smejo oteževati ali ga onemogočati, in zlasti prevesti v obliko direktive „predlog štirinajste direktive Evropskega parlamenta in Sveta o čezmejnem prenosu statutarnega sedeža družb s spremembo prava, ki se zanj uporablja“.

- 2 Tožeča stranka je družba po portugalskem pravu, ki jo zastopa njen poslovodja N. Buchbinder. Tožeča stranka je za pooblaščenca *ad litem* določila družbo Pro-Videntia Rechtsanwaltsaktiengesellschaft, ki jo zastopa njen direktor N. Buchbinder, Rechtsanwalt, ki je edina oseba, pooblaščenca za zastopanje te družbe, in obenem tudi poslovodja tožeče stranke. Tožbeno vlogo je podpisal N. Buchbinder v vlogi odvetnika in direktorja Pro-Videntia Rechtsanwaltsaktiengesellschaft.

Pravno stanje

- 3 Na podlagi člena 111 Poslovnika Sodišča prve stopnje lahko Sodišče prve stopnje, če očitno ni pristojno za odločanje o tožbi ali če je tožba očitno nedopustna ali očitno brez pravne podlage, odloči z obrazloženim sklepom, ne da bi nadaljevalo postopek.
- 4 V obravnavani zadevi Sodišče prve stopnje meni, da je na podlagi listin v spisu zadeva dovolj razjasnjena, upoštevajoč nepopravljive formalne pomanjkljivosti tožbene vloge, da lahko odloči po uradni dolžnosti, ne da bi nadaljevalo postopek.
- 5 Na podlagi tretjega in četrtega odstavka člena 19 Statuta Sodišča, ki se na podlagi člena 53 navedenega statuta uporablja za Sodišče prve stopnje:

„[...] stranke mora zastopati odvetnik.

Le odvetnik, ki je vpisan v imenik odvetnikov v eni od držav članic ali drugi državi, ki je podpisnica Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, lahko pred Sodiščem zastopa stranko ali ji pomaga.“

- 6 Prvi odstavek člena 21 Statuta Sodišča poleg tega določa:

„Zadeva se predloži Sodišču s tožbo, naslovljeno na sodnega tajnika. Tožba mora vsebovati ime in stalni naslov tožnika ter zaposlitev podpisane [..]“

- 7 Končno, na podlagi prvega pododstavka člena 43(1) Poslovnika:

„Izvirnik vsake vloge mora podpisati zastopnik ali odvetnik stranke.“

- 8 Iz navedenih določb in zlasti uporabe izraza „zastopati“ iz tretjega odstavka člena 19 Statuta Sodišča izhaja, da mora pri predložitvi zadeve Sodišču prve stopnje „stranko“ iz tega člena zastopati tretja oseba, ki je vpisana v imenik odvetnikov v eni od držav članic ali drugi državi, ki je podpisnica Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru (sklep Sodišča z dne 5. decembra 1996 v zadevi Lopes proti Sodišču, C-174/96 P, Recueil, str. I-6401, točka 11; sklep Sodišča prve stopnje z dne 29. novembra 1999 v zadevi Shaw in drugi proti Komisiji, T-131/99, neobjavljena v Recueil, točka 11).

- 9 Navedena zahteva zastopanja po tretji osebi je v skladu z naravo vloge, ki jo ima odvetnik in po kateri velja za sodelavca pravosodja, ki je poklican, da popolnoma nepristransko in v višjem interesu varstva prava daje stranki potrebno pravno pomoč. Navedena narava ustreza pravnim izročilom, ki so skupna državam članicam, in ima, kot to natančno izhaja iz člena 19 Statuta Sodišča, svoje mesto tudi v pravnem redu Skupnosti (sodba Sodišča z dne 18. maja 1982 v zadevi AM & S proti Komisiji, 155/79, Recueil, str. 1575, točka 24, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 8. decembra 1999 v zadevi Euro-Lex proti UUNT (EU-LEX), T-79/99, Recueil, str. II-3555, točka 28).
- 10 Iz navedenega izhaja, da N. Buchbinderja, odvetnika, ki zastopa tožečo stranko, za namene tega postopka ni mogoče obravnavati kot „tretjo osebo“ v smislu že navedenega sklepa Lopes proti Sodišču. Dejansko je tožbeno vlogo v imenu tožeče stranke vložil N. Buchbinder kot odvetnik. Vendar iz akta družbe („Gesellschafterbeschluss“) z dne 17. februarja 2003 tožeče stranke izhaja, da je N. Buchbinder obenem tudi njen poslovodja in torej v njej opravlja naloge „poslovnega organa“. V teh okoliščinah N. Buchbinder ne more zastopati tožeče stranke v okviru tega postopka.
- 11 Ker je N. Buchbinder podpisal vlogo, s katero se je postopek začel, tožba ni bila vložena v skladu s tretjim in četrtem odstavkom člena 19 Statuta Sodišča in prvim odstavkom člena 21 Statuta Sodišča oziroma v skladu s členom 43(1) Poslovnika.
- 12 Posledično je treba tožbo že samo iz tega razloga zavreči kot očitno nedopustno.
- 13 Poleg tega je tožba očitno nedopustna tudi zato, ker tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj Komisiji naloži, naj državam članicam predloži predlog predpisa z opredeljeno vsebino v zvezi s čezmejnimi prenosom statutarnega sedeža

kapitalskih in osebnih družb. V skladu z ustaljeno sodno prakso sodni organ Skupnosti v okviru preizkusa zakonitosti, ki ga opravlja, institucijam ne more naložiti ravnanja ali tega nadomestiti (glej zlasti sodbe Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 1998 v združenih zadevah *European Night Services* in drugi proti Komisiji, T-374/94, T-375/94, T-384/94 in T-388/94, Recueil, str. II-3141, točka 53, in z dne 9. septembra 1999 v zadevi *UPS Europe* proti Komisiji, T-127/98, Recueil, str. II-2633, točka 50).

- 14 Dalje, zgolj predložitev predloga direktive, kakor ga zahteva tožeča stranka od Komisije, o čezmejnem prenosu statutarnega sedeža kapitalskih in osebnih družb, ni akt, ki bi ustvarjal zavezujoče pravne učinke za tretje, temveč čisto vmesni in pripravljalni ukrep. Tak ukrep pa ne more biti predmet ničnostne tožbe na podlagi člena 230 ES, prav tako pa nesprejetja takega ukrepa ne mogoče izpodbijati s tožbo zaradi nedelovanja na podlagi člena 232 ES (sodba Sodišča z dne 28. marca 1979 v zadevi *Granaria* proti Svetu in Komisiji, 90/78, Recueil, str. 1081, točka 12 in naslednje; sklepi Sodišča prve stopnje z dne 26. novembra 1996 v zadevi *Kuchlenz-Winter* proti Svetu, T-167/95, Recueil, str. II-1607, točka 20 in naslednje; z dne 15. maja 1997 v zadevi *Berthu* proti Komisiji, T-175/96, Recueil, str. II-811, točka 18 in naslednje, in z dne 1. decembra 1999 v zadevi *Buchbinder* in *Nöcker* proti Komisiji, T-198/99, neobjavljen v Recueil, točka 11).

- 15 Prav tako je treba opomniti, da ničnostna tožba, ki jo vloži posameznik, ni dopustna, če je vložena zaradi nesprejetja uredbe, ki je splošno veljavna (sklep Sodišča prve stopnje z dne 11. decembra 1998 v zadevi *Scottish Soft Fruit Growers* proti Komisiji, T-22/98, Recueil, str. II-4219, točka 41). Vendar to pravilo po analogiji velja za obravnavano zadevo, kolikor bi bila vsebina direktive, katere predložitev želi tožeča stranka naložiti Komisiji, imela normativno naravo splošne veljavnosti. Iz tega izhaja, da je tožba zaradi nedelovanja, ki jo vloži fizična ali pravna oseba, katere predmet je ugotovitev, da je Komisija nezakonito opustila predložitev direktive, prav tako nedopustna.

- 16 Iz celote zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da je treba obravnavano tožbo zavreči kot očitno nedopustno, ne da bi jo bilo treba vročiti toženi stranki.

Stroški

- 17 Na podlagi člena 87(1) Poslovnika tožeča stranka nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji senat)

sklenilo:

- 1. Tožba se zavrže kot očitno nedopustna.**
- 2. Tožeča stranka nosi svoje stroške.**

V Luxembourg, 13. januarja 2005.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednik

M. Jaeger

